

Jeg kom hjem med min familie efter ti år. Hvad er der dog sket med Danmark?

Af ARI ROSENZWEIG [ari@rosenzweig.dk]

Egentlig havde vi et godt liv i Danmark. Vi havde tre små, sunde børn, en fin lejlighed på Frederiksberg, gang i karrieren og et stærkt netværk. Men alligevel var der stadig en smule eventyrlyst i os. Der var ingen rationel grund til at tage væk fra Danmark og prøve kræfter uden for landets og vores egne trygge grænser. Og hvad der først var et vovet spring ud af reden, blev hurtigt til en hverdag i udlandet, hvor vores børn voksede sig store, og vi blev modne forældre. De næste år fløj af sted og vi etablerede begge egne virksomheder. Vi var dygtige iværksættere, flittige og hårdtarbejdende. Det gik godt. Men efter ti år besluttede vi alligevel at vende tilbage til Danmark.

Jeg var fuld af forhåbninger for hele familien. Jeg glædede mig over, at mine børn kunne få del i det samfund, der havde formet mig som person; en opvækst i et åbent, frit og fredeligt samfund.

Velkomsten var over alle forventninger. 4. juli 2019, ankom vi, Independence day, vores 19. bryllupsdag, sommer i København. At træde ind i Borgerservice var som en femstjernet hotellobby, og vi blev prompte kørt gennem systemet med vores cpr-numre, folkeregisteradresse, fik tildelt familielæge, sygesikring osv. Lige på nær min hustru.

Hun er nemlig ikke fra Danmark. Og hun havde mistet sin permanente opholdstilladelse under vores ophold i udlandet. Jeg vidste godt, at reglerne havde ændret sig, og der var blevet "strammet op" i Danmark. Men den danske ambassade havde oplyst os om, at vi lige så godt kunne søge om familiesammenføring, når vi ankom til Danmark. Jeg tænkte, det nok var en procedure, som højst ville tage et par måneder. Min hustru havde jo allerede boet i Danmark og havde haft permanent opholdstilladelse.

Det kunne vi sagtens klare, tænkte vi. Vi var fulde af forandringens energi og spændt på alle de nye muligheder i Danmark. Den 40 sider lange ansøgning om familiesammenføring og tilhørsforhold var en formalitet, der skulle overstås. Og alligevel kunne jeg ikke helt ignorere, at denne ansøgning måske var en forsmag på et Danmark, jeg ikke kendte.

Vi havde været så heldige at finde en lejlighed, takket være vores gamle netværk. Børnene begyndte i skole efter sommerferien, og jeg havde fået mig et job. Det hele gik så hurtigt og let. Bortset for min hustru. Hun måtte pænt vente på, at det blev hendes tur, på at hun kunne få sit cpr-nummer aktiveret, få lov til at arbejde, få sig et sygesikringsbevis, en bankkonto. I ansøgningen stod godt nok, at det ville tage maksimum ti måneder at behandle

vores sag. Slap nu af. Altså ti måneder at gennemgå en ansøgning om ophold fra én, som er gift dansk og selv har boet permanent i Danmark?

Vores mod var stadig højt. Min hustru havde godt af en lille forlænget ferie efter flere års hårdt, arbejde som selvstændig. Hver morgen tog børnene i skole, jeg på arbejde, og vi efterlod min hustru derhjemme. Da vi kom hjem, kunne vi dele vores oplevelser om vores nye hverdag. Der var så mange nye indtryk. Børnene fik hurtigt travlt med fritidsaktiviteter og nye venner. Ugerne gik, og dagene blev kortere. Jeg nåede at tænke, at det var imponerende, at min hustru ikke var begyndt at miste modet. En dag kom jeg hjem og spurgte hende, hvordan hendes dag var forløbet. Jeg vidste, at det ville komme på et tidspunkt: Et tomt blik som svar. Der var nu gået næsten fem måneder. Det var mørkt, regnfuldt og sidst i november.

Det var her, vi hørte fra Udlændingestyrelsen første gang. De manglede en redegørelse for vores indtægter de tidligere år og noget mere om min hustrus uddannelsesbaggrund. Det tog os to dage at samle og sende dokumenterne.

Jeg havde sendt flere beskeder via den digitale beskedformular, for at følge op på ansøgningen og forhøre om status. Ikke én eneste gang fik jeg et svar, blot en automatisk kvittering for modtagelse af henvendelse. Hvis jeg ringede, fik jeg en høflig receptionist i telefonen, som kunne henvise til de tre ud af fire prikker, der repræsenterer udviklingen på vores sag. Tre ud af fire. Så kunne der ikke være langt igen.

At forsørge en familie med to voksne og tre store teenagere kræver som bekendt en god sjat penge. Børnepenge eller anden hjælp er der ikke noget af, da vi har været bortrejste. Hver en krone blev vendt og drejet og der er ikke råd råd til mere end lige at føde de umættelige teenagemaver. Min hustru måtte stadig ikke arbejde, og vi er ved at bruge hele vores opsparing. Hver eneste dag åbnede vi postkassen med håbet om at finde et brev fra Udlændingestyrelsen. Datoen for den maksimale behandlingstid på ti måneder, 17. maj, lå som et anker af håb, hvor hun endelig kunne komme i gang med sit nye liv, så vi kunne få rettet op på vores pressede økonomi. Men vi kom til at vente frem til slutningen af juni, før at vi for anden gang hører fra Udlændingestyrelsen: Vi kan *måske* forvente en afgørelse den 17. september - fjorten måneder efter at vi indgav ansøgningen, lyder det. En besked uden nogen begrundelse.

Der er nu gået 14 måneder, og vi har endnu ikke hørt fra Udlændingestyrelsen. Min hustru har fået tilbudt et drømmejob i lige netop hendes faglige speciale, men det har hun måttet lægge på is. I disse 14 måneder har vi ikke fået nogen forklaring, nogen beklagelse, noget tilbud om hjælp af nogen art. Ingen hensyn til den stadig mere depressive og stressede tilstand, uvisheden sætter os i. Vi må tage os til takke med en flot hjemmeside, hvor vi kan følge sagsbehandlings-prikkernes fremgang, en høflig omstillingsdame, som lover at videresende klagen til rette vedkommende. Når min hustru grædende spørger i telefonen om der ikke er nogen som, vi kan snakke med, får hun at vide, at hun skal være tålmodig og vente. Og så kan

vi i bedste tilfælde, med en positiv afgørelse, alligevel forvente at skulle stille over 100.000 kroner i økonomisk garanti. Jeg skal jo kunne vise, at jeg har midler til ikke at være en belastning for Danmark - for mit hjemland. Penge, som nu er blevet brugt, fordi vi kun har haft én indkomst.

Jeg tænker: Hvad har politikerne haft i tankerne med dette sylteri? Hvor fattigt og nærigt er det ikke over for landets egne statsborgere og deres livspartnere at lade dem sidde og sygne hen i venteværelset? At isolere dem og kvæle deres gåpåmod og energi med en absurd og helt unødvendig lang behandlingstid? Hvem gavner denne model? Det er i hvert fald ikke noget, som fremmer integrationen eller blot følelsen af glæde over, at man vælger at komme hjem og lægge sin energi og sine skattepenge i Danmark. Hvorfor denne modstand mod at give os hånden og sige velkommen hjem, vis os så hvad I kan og bidrag til verdens bedste velfærdssamfund? Vil vi være hér - og vi vil bidrage!

I stedet er beskeden til os: Nu skal I bare tage al den gode energi og alle de gode forhåbninger og intentioner og lukke det hele ned og sætte jer pænt på bænken uden at sige et kvæk og uden at forvente noget. Og når I så er blevet helt indtørrede og bitre, så kan I måske, hvis I er heldige, komme med i klubben.

Jeg har på fornemmelsen, at det hele handler om at få os til at opgive og rejse igen. Kan det være rigtigt? Vi har været et par i 25 år, gift i 20 år, vi har tre børn i alderen 11-18, som alle er født i Danmark, og alle på nær moderen har dansk statsborgerskab. Og alligevel skal vi igennem denne absurd lange granskning for at få lov til at være i Danmark. I de 25 år, jeg har været sammen med min hustru, er denne tid i Danmark den største udfordring af vores forhold og vores familie. Sagen er, at vi i dag, 14 måneder efter ankomsten, stadig ikke aner, om vi overhovedet kan bo i Danmark.

Jeg skriver dette, da det føles som en sidste udvej at henvende sig til offentligheden. Det system, politikerne har sat op, er en stor bunker, som afviser enhver henvendelse, ethvert spørgsmål, som frasiger sig ethvert ansvar og er iskold for den mindste medmenneskelig behandling.

Jeg har været væk i ti år, og jeg er kommet hjem igen. Jeg ved selvfølgelig godt, at der er blevet strammet meget op på reglerne, at udlændingepolitikken har været hård. Men var der ikke noget om, at den også skulle være fair? Eller i det mindste bare fornuftig? Ved nogen ansvarlige politikere, hvilke destruktive konsekvenser, disse stramninger har for statsborgere og deres familier? Jeg har svært ved at beskrive den magtesløshed, frustration og følelse af svigt, som dette indebærer.

Det Danmark, jeg er kommet hjem til, er ikke det land, jeg kender og er vokset op i.
Hvad er der sket?